

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Statutární město Chomutov** se sídlem Chomutov, Zborovská 4602, IČ 00261891, zast. Mgr. Ing. Pavlem Němcem, advokátem se sídlem Mohelnice, Okružní 13, proti **žalovanému: Ministerstvo financí ČR**, se sídlem Praha 1, Letenská 525/15, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 5, náměstí 14. října 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8.4.2009, č.j. 34/107546/2008-RK,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí ministra financí ze dne 8.4.2009 č.j. 34/107546/2008-RK se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 392 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Pavla Němce, advokáta.**
- I I I . Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra financí (dále jen žalovaný), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti usnesení Ministerstva financí (dále jen MF) ze dne 1.12.2008, č.j. 34/95521/2008 a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal, že dne 3.10.2008 podal u MF žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o informacích), jejímž předmětem byl požadavek na poskytnutí prostých fotokopií všech rozhodnutí o povolení provozování loterií a jiných podobných her podle ust. § 2 a § 50

odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o loteriích) vydaných MF k provozování loterií a jiných podobných her na území žalobce. Dne 27.10.2008 žalobce obdržel od žalovaného v písemné podobě přehled her povolených na území žalobce podle § 2 a § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Porovnáním údajů z poskytnutého přehledu her (dále jen přehled) bylo zjištěno, že jsou v katastru žalobce provozovány loterie nebo jiné podobné hry, jež jsou do provozu schvalovány MF a to na místech, které vymezuje obecně závazná vyhláška Statutárního města Chomutova č. 3/2008, o regulaci provozování výherních hracích přístrojů ze dne 31.3.2008 (dále jen vyhláška), jež nabyla účinnosti dnem vyhlášení, jako místa se zákazem provozu výherních hracích přístrojů (dále jen VHP). Žalobce schválením této regulační vyhlášky jasně deklaroval snahu o zajištění veřejného pořádku stanovením míst se zákazem provozu VHP, přičemž se mu dostalo od MF veřejného příslibu, že nebude povolován provoz loterií nebo jiných podobných her v jeho kompetenci na místa uvedená ve vyhlášce. Vydaná vyhláška byla ihned po nabytí účinnosti odeslána MF spolu se žádostí o umožnění realizovat práva účastníka řízení o vydání všech povolení k provozování loterií a jiných podobných her na území žalobce, kdy v takovém řízení MF rozhoduje. Smyslem vyhlášky byla ochrana místních záležitostí veřejného pořádku na území žalobce. Po nabytí účinnosti vyhlášky bylo ze strany MF vydáno rozhodnutí ze dne 28.4.2008 č.j. 34/30713/2008, který MF povolilo obchodní společnosti SYNOT LOTTO, a.s. IČ 2630191 se sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1 475 provoz interaktivních videoloterních terminálů na adrese Chomutov, Zahradní 5341, tedy na adrese, na kterou se vztahuje zákaz provozování VHP ve vydané vyhlášce. V tomto povolovacím řízení nebylo žalobci umožněno realizovat práva účastníka řízení, byť o účastenství v řízení žalobce výslovně předem požádal. O účastenství žalobce MF nerozhodlo v souladu se správním řádem. S žalobcem nejednalo jako s účastníkem řízení a shora uvedené rozhodnutí tak žalobci nikdy nebylo doručeno.

Žalobce s ohledem na tyto skutečnosti podal dne 11.11.2008 u MF postupem podle § 84 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) ve spojení s ust. § 152 odst. 1 téhož zákona proti rozhodnutí MF ze dne 28.4.2008, č.j. 34/30713/2008 (dále jen rozhodnutí ze dne 28.4.2008) rozklad a navrhl jeho zrušení pro rozpor s právními předpisy a nesprávnost řízení, jenž mu předcházelo, jakož i vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Usnesením ze dne 4.12.2008, č.j. 34/95500/2008 (doručeno dne 11.12.2008) rozhodlo MF tak, že vyslovilo neúčastenství žalobce v řízení o předmětném rozkladu. V odůvodnění se omezilo na konstatování, že není vázáno vydanou vyhláškou pro případ, kdy ve věci vydává povolení k provozování loterií nebo jiných podobných her dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a žalobce nemůže být účastníkem řízení o rozkladu proto, že nebyl účastníkem předešlého řízení o vydání daným rozkladem napadeného rozhodnutí. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce dne 22.12.2008 u MF rozklad a navrhl, aby bylo rozhodnutí změněno, takže se žalobci přiznává právo účastníka předmětného řízení. V řízení o rozkladu proti tomuto usnesení vydal žalovaný dne 8.4.2009 rozhodnutí pod č.j. 34/107546/2008-RK (dále též žalobou napadené rozhodnutí), kterým rozklad zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění pouze obšírněji zopakoval argumentaci, podle které nelze žalobci právo účastníka daného správního řízení přiznat. Dále žalobce poukázal na znění ust. § 4 odst. 2 zákona o loteriích s tím, že je podle tohoto ustanovení třeba zkoumat, zda-li provozováním příslušných loterií a jiných podobných her (dále jen provozování loterií) nemůže dojít k narušení veřejného pořádku. Obě uvedená kritéria je třeba v souladu se zákonem posoudit, neboť v případě negativního zjištění nesmí žádosti žadatele o vydání příslušného povolení vyhovět. Zákon o loteriích umožňuje obcím vydávat v samostatné působnosti obecně závazné vyhlášky regulující provozování výherních hracích přístrojů. To, že je obec zákonem zmocněna pouze k vydání vyhlášky a nikoliv k regulaci provozování dalších herních zařízení, je dáno nikoliv tím, že by snad zákonodárce

výherní hrací přístroj chápal jako v tomto smyslu specifický druh loterie nebo jiné podobné hry, jedná se spíše o mezeru v zákoně. Jde totiž o to, že jiné druhy fakticky obdobných zařízení jako jsou VHP např. různé terminálové systémy nebo elektromechanické rulety, se v době, kdy bylo toto oprávnění obcí stanoveno zákonem, ještě na loterním trhu v České republice nevyskytovaly. Proto s nimi zákon ani výslovně nijak nepočítá. Dále žalobce připomněl ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích s tím, že je MF povinno aplikovat při rozhodování o povolení provozování loterie, která není popsána v části první až čtvrté zákona, přiměřeně i ustanovení části první až čtvrté zákona. Zkoumá tak soulad povolení k provozování loterie a jiné podobné hry s jinými právními předpisy, kterými jsou mimo jiné i obecně závazné vyhlášky obcí regulující provoz výherních hracích přístrojů, přihlíží k nim přiměřeně s ohledem na to o zařízení jakého charakteru, ve vztahu k výherním hracím přístrojům, se v daném případě jedná. Pojem veřejný pořádek zákon nijak blíže obecně nedefinuje. K jeho konkrétnímu obsahu lze dojít pouze posouzením konkrétní situace v daném správním řízení. V případě správního uvážení při posuzování konkrétní situace musí MF vzít na zřetel i specifičnost charakteru podnikání v této oblasti, neboť to není běžný druh podnikání, což se odráží i v tom, že je upraven speciálním předpisem. Zájem státu v této oblasti je nejen stanovit přísné regulační podmínky tohoto odvětví, ale zajistit, aby byly minimalizovány či alespoň kompenzovány negativní vlivy s provozováním těchto loterií spojené. Účelem zákona je v tomto kontextu především snaha zajistit ochranu veřejného pořádku, tak jak je to ostatně přesně specifikováno v § 4 odst. 2 zákona o loteriích. VHP jsou jiným druhem zařízení než koncové stanice terminálového systému, pokud tuto "podobnost" hodnotíme z technického hlediska. Prizmatem kritéria nenarušení veřejného pořádku se však jedná o zařízení velmi podobná, ne-li zcela totožná. Je proto třeba umožnit, aby žalobce byl účastníkem daného správního řízení.

Podle žalobce tím, že mu MF odepřelo účast ve správním řízení ve věci povolení inkriminované loterie, došlo k porušení ustanovení správního řádu o účastenství v řízení a tím i článku 4 odst. 6 Evropské charty místní samosprávy (dále jen Evropská charta). V situaci, kdy žalobce garantuje práva a povinnosti na úseku veřejného pořádku na svém území, kdy je orgánem místní správy plnícím všechny povinnosti podle zákona číslo 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o obcích), zejména je třeba poukázat na ust. § 35 odst. 2 tohoto zákona, musí být logicky účastníkem řízení, jehož předmět může mít dopad do oblasti veřejného pořádku. Řízení vedená MF podle zákona o loteriích musí vždy respektovat povinnost stanovenou v § 4 odst. 2 tohoto zákona. Tedy povolení nelze vydat, pokud by provozování loterií nebylo v souladu s jinými právními předpisy nebo mohlo narušit veřejný pořádek. V situaci, kdy na straně žalobce byla vydána regulační vyhláška, deklarující snahu o ochranu veřejného pořádku regulací počtu provozovaných loterií ve stanovených lokalitách na území žalobce, nelze autoritativním přístupem MF zcela negovat obsah a smysl vydané regulační vyhlášky a svévolně nepřiznat žalobci ani práva účastníka řízení a dokonce o tomto ani nevydat příslušné rozhodnutí. I v případě, kdyby MF odůvodněně odmítlo jednat s žalobcem jako s účastníkem příslušného řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, musí za situace, kdy žalobce požádal o garanci svých účastenských práv, postupovat podle ust. § 28 odst. 1 tohoto zákona. MF však takto nepostupovalo a jednalo tak nezákonným způsobem.

Podle žalobce tak došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí MF jako správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k písemnému vyjádření k žalobě žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě s tím, že žalovaný vůbec nepřipouští argumentaci o povinnosti zajistit ochranu místních záležitostí veřejného pořádku, jak tuto žalobci stanoví zákon o obcích v § 35 odst. 2. Žalobce souhlasil s tvrzením žalovaného, že rozsah vyhlášky dopadá přímo právě jen na VHP, to ale neznamená, že takto stanovený regulační rozsah vyhlášky automaticky vylučuje žalobce z možnosti nárokovat práva účastníka řízení podle správního řádu v širším smyslu. Tedy právě s odkazem na povinnost zajistit ochranu místních záležitostí veřejného pořádku. I kdyby měl v tomto směru žalovaný jiný právní názor, měl o účastenství žalobce v daném řízení vydat k žádosti žalobce usnesení, proti kterému pak mohl žalobce brojit opravnými prostředky. Argumentace žalovaného o časových souvislostech legislativní úpravy delegace obcí k regulaci provozu VHP ve vztahu k absenci tohoto oprávnění k regulacím jiných typů loterií a jiných podobných her je neopodstatněná. Zákonodárce stanovil povinnost žalovaného aplikovat v případě povolování jiných typů loterií, než v zákoně vyjmenovaných (§ 50 odst. 3 zákona o loteriích) povinnost přiměřeně aplikovat ustanovení části první až čtvrté zákona o loteriích. Žalovaný měl tak povinnost při povolování provozu tzv. interaktivních videoloterních terminálů použít přiměřeně podmínky upravující provoz obdobných herních zařízení popsanych v zákoně. Takovými jsou zejména VHP, žalovaný však z podmínek jejich provozu přesně u stanovených zákonem o loteriích (viz. např. § 17 odst. 11 zákona o loteriích) neaplikoval ničeho. Zákonodárce nemohl ani v roce 1990 ani v roce 1998 předvídat vznik nových technických herních zařízení, o jejichž povolení k provozu bude žádáno od roku 2003 a dále, jak tomu bylo v právě v případě videoloterních terminálových systémů. To vše, ale neznamená nutnost rezignace žalovaného na postupu předvídané procesními předpisy, pokud jde o účastenství v povolovacích správních řízeních týkající se těchto nových typů her. Dále žalobce zdůraznil, že negativní jevy spojené s provozem hazardních her nelze eliminovat. Konstatoval, že se přijetím regulační vyhlášky zbavil i poměrně značných příjmů do svého rozpočtu. Efekty s regulací spojené se však zcela vytratily aplikací bezbřehého povolovacího režimu žalovaného. Dále vyslovil podiv, že s účinností od 1.6.2009 garantuje žalovaný obcím a městům, jež vydaly k regulacím provozu VHP obecní závaznou vyhlášku, že tato bude ze stany žalovaného respektována a na regulovaná místa nebude žalovaný povolovat ani jiné typy loterií nebo jiných podobných her. Zákon o loteriích se v tomto ohledu od roku 1998 nijak nezměnil, přesto od 1.6.2009 postupuje žalovaný v tomto směru zcela odlišně od svých předchozích postupů a dostává se téměř do schizofrenního postavení i s ohledem na argumentaci uplatňovanou v tomto řízení. K důkazu navrhl žalobce výslech svědka ředitele Odboru 34 Státního dozoru nad sázkovými hrami a loteriemi MF Ing. K. K.

V replice k vyjádření žalobce žalovaný mimo jiné uvedl, že skutečně nepostupoval ve správním řízení o povolení důsledně v souladu se správním řádem, když nereagoval na předchozí žádost žalobce, aby by vzat jako účastník všech řízení o povolení loterií na území města Chomutova a v konkrétním správním řízení nevydal usnesení o účastenství. Žalovaný se však snažil tento nedostatek napravit žalobou napadeném rozhodnutí o rozkladu. Jistým ospravedlněním žalovaného, pokud jde o tento nedostatek, může však být dopis MF ze dne 18.1.2008, kterým reaguje na žádost žalobce, aby byl brán jako účastník všech správních řízení ohledně povolení loterií a jiných podobných her na území Chomutova. V tomto dopise podává žalovaný jednoznačný právní názor na otázku účastenství o řízení o povolení loterií. Dále je třeba uvést, že tímto pochybením nemohlo dojít k negování práv žalobce, když tento, aniž bylo vydáno usnesení o jeho účastenství, mohl podat a také podal proti rozhodnutí v inkriminovaném správním řízení rozklad, kterým se domáhal zrušení vydaného povolení a vrácení věci zpět orgánu I. stupně. K poukazu žalobce na garanci žalovaného s účinností od 1.6.2009, že bude respektovat obecně závazné vyhlášky měst a obcí, žalovaný uvedl, že nelze

hovořit o nějaké garanci. Jednalo se o interní opatření, kterým MF stanovilo interní postup příslušného odboru při rozhodování o žádostech provozovatelů a zároveň stanovilo, a to ve vztahu k vyhláškám obcí, další náležitosti, které musí žádost splňovat, respektive podklady, které musí žadatel o povolení předložit. Podle názoru žalovaného je přípustné, aby se rozhodovací politika správního orgánu měnila v čase, pokud je v rámci příslušného časového období zachován princip ve stejných případech stejně a v odlišných odlišně.

Při ústím jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz listinami založenými na č.l. 18, 19 a 20 soudního spisu a sice sdělení žalobce Ministerstvu financí ze dne 2.4.2008 ve věci regulace provozu výherních, hracích přístrojů ve městě Chomutov-nová OZV a Obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Chomutova č. 3/2008 o regulaci provozování výherních hracích přístrojů vyhlášenou dne 31.3.2008, účinnou od 31.3.2008. Na provedení ostatních důkazů netrval. Zástupce zúčastněné osoby své stanovisko k věci nevyjádřil.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle ustanovení § 2 odst. 1, 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.

Podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech..

Podle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle ustanovení § 10 písm. d) zákona o obcích v rozhodném znění povinnosti může obec ukládat v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou stanoví-li tak zvláštní zákon.

Podle ustanovení § 35 zákona o obcích do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s

místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku. Při výkonu samostatné působnosti se obec řídí

- a) při vydávání obecně závazných vyhlášek zákonem,
- b) v ostatních záležitostech též jinými právními předpisy vydanými na základě zákona.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích v rozhodném znění povolení se vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her je v souladu s jinými právními předpisy, nenarušuje veřejný pořádek a je zaručeno jejich řádné provozování včetně řádného technického vybavení.

Podle ustanovení § 17 odst. 11 téhož zákona provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou.

Podle ustanovení § 50 odst. 3, 4 téhož zákona Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. (4) Obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno.

Podle ustanovení § 2 písm. e) téhož zákona loteriem i jinými podobnými hrami jsou zejména: sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

Podstatou sporu je posouzení, zda byla v případě žalobce splněna zákonem stanovená podmínka dotčenosti žalobce na jeho právech ve smyslu ust. § 27 a § 28 správního řádu v řízení o povolení loterie a jiné podobné hry ve smyslu § 50 odst. 3 loterijního zákona či nikoliv.

Mezi účastníky není sporu, že žalobce nebyl žadatelem ve smyslu § 50 odst. 3 loterijního zákona o povolení loterie a jiné podobné hry, sporná je tak otázka, zda je žalobce v postavení dotčené osoby ve smyslu § 27 správního řádu, respektive zda jsou dány pochybnosti ve smyslu § 28 téhož zákona. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce měl být účastníkem správního řízení ve věci žádosti zúčastněné osoby SYNOT LOTTO, a.s. podle ust. § 50 odst. 3 loterijního zákona o povolení loterie a jiné podobné hry. Konkrétně povolení provozovat interaktivní videoloterní terminály na adrese Zahradní 53413, Chomutov.

Soud při posouzení věci vyšel ze základních zásad dobré zprávy vymezené v počátečních ustanoveních správního řádu. Jak je shora uvedeno ust. § 2 odst. 1 tohoto zákona ukládá správnímu úřadu povinnost postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (odst. 1) a současně dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo

okolnostem daného případu, jakož i nato, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (odst. 4).

Z ust. § 4 odst. 1 téhož zákona pak vyplývá, že veřejná správa je službou veřejnosti. V duchu těchto zásad je povinen správní orgán, v tomto případě správní orgán I. stupně a žalovaný, postupovat. Z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí, stanovisek účastníků řízení, jakož i zúčastněné osoby vyplynulo, že žalovaný rozhodnutím ze dne 28.4.2008 č.j. 34/30713/2008 povolil podle § 50 odst. 3 loterijního zákona zúčastněné osobě provozovat interaktivní videoloterní terminál, který je ve smyslu § 2 písm. e) loterijního zákona výherním hracím přístrojem na adrese Zahradní 5341, Chomutov. Podle ust. § 4 odst. 2 loterijního zákona se povolení vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her je v souladu s jinými právními předpisy, nenarušuje veřejný pořádek, je zaručeno jejich řádné provozování, včetně řádného technického vybavení, a bude-li na sociální, zdravotní, sportovní, ekologicky-kulturní nebo jinak veřejně prospěšný účel použito části výtěžku ve výši, která je uvedena dále v tabulce. Žalobce – Statutární město Chomutov - postupoval v souladu s ust. § 10 písm. d) zákona o obcích a využil oprávnění ukládat v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou povinnost, stanoví-li tak zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem je v nyní projednávané věci zákon o loteriích, který v ust. § 50 odst. 4 stanoví, že obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno. Oprávnění obce vydávat obecně závazné vyhlášky jsou dána v ust. § 35 odst. 1, 2 zákona o obcích, resp. ust. § 84 odst. 2 písm. h), tohoto zákona. V projednávané věci žalobce vydal obecně závaznou vyhlášku postupem podle § 50 odst. 4 ve spojení s § 17 odst. 11 zákona o loteriích, a sice vyhlášku města č. 3/2008, kterou s účinností od 31.3.2008 zakázal provoz výherních hracích přístrojů na adresách ve vyhlášce uvedených, mezi jinými také na adrese Zahradní 5341, Chomutov. Tuto vyhlášku žalobce zaslal žalovanému spolu s žádostí o garantování práv města, jako účastníka řízení o vydání všech povolení k provozování loterií a jiných podobných her na území města. Poté, kdy žalobce zjistil od žalovaného, že tento povolil shora citovaným rozhodnutím zúčastněné osobě provozovat interaktivní videoloterní terminály, podal žalobce proti tomuto rozhodnutí rozklad s návrhem, aby bylo rozhodnutí pro rozpor s právními předpisy a nesprávnost řízení zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Ministerstvo financí jako správní orgán I. stupně vydalo dne 4.12.2008 pod č.j. 34/95500/2008 podle § 28 odst. 1 správního řádu usnesení o tom, že žalobce není účastníkem řízení o rozkladu. Žalobce, který s tímto rozhodnutím nesouhlasil, podal proti němu rozklad a žádal o změnu, tak, že se mu přiznává právo účastníka předmětného řízení. O tomto rozkladu rozhodl žalovaný ministr financí žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozklad zamítl a rozhodnutí Ministerstva financí jako správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem. Je tomu tak proto, že podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Jak již opakovaně judikoval Ústavní soud Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry ve smyslu § 50 odst. 3 loterijního zákona za předpokladu splnění podmínek daných v ust. § 4 odst. 2 téhož zákona, z něhož mimo jiné vyplývá, že povolení se vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her nenarušuje veřejný pořádek. K regulaci chování, které by mohlo narušovat veřejný pořádek, je obec přitom oprávněna a je možné, aby obec negativní zkušenost promítla do vymezení míst, v nichž si nepřije ani provozování výherních loterijních terminálů (plénium ÚS 22/11). Dle názoru Ústavního soudu

je proto přípustné, aby obec, pocítuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivních videoloterních terminálu (dále jen ILV), případně dalších přístrojů podobným výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Ústavní soud shledal, že regulace umístění ILV spadá do normotvorné působnosti obcí a to podle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i § 10 písm. d) zákona o obcích (plénium ÚS 29/10). Je to obec, která je zmocněna k regulaci míst, na niž umístění tzv. innominátních loterií zakazuje, avšak rozhodování o jejich povolení je v pravomoci Ministerstva financí, které je povinno k obecní regulaci při svém rozhodování přihlížet. Tento model tak případné provozovatele přístrojů nezavazuje soudního přezkumu, neboť mají možnost soudní cestou brojít proti rozhodnutí Ministerstva financí. Správní soud je pak oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tj. případně i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Je to také správní soud, který má možnost v této části obecně závaznou vyhlášku případně neaplikovat. Jakmile Ministerstvo financí zjistí kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek je povinno ze zákona zahájit řízení o přezkumu těchto povolení a postupovat v intencích § 43 odst. 1 loterijního zákona. Toto ustanovení totiž předpokládá zrušení vydaných povolení nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které by nebylo možno loterii či jinou podobnou hru povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení. Pokud tak Ministerstvo financí nepostupuje, je to naopak ono, kdo zasahuje do ústavního práva na území samosprávu obcí (plénium ÚS 56/10).

Uvedené závěry Ústavního soudu přiléhavě dopadají i na posouzení nyní projednávané věci. Podle stanoviska soudu je regulace umístění herních zařízení obecní vyhláškou v působnosti obce na základě ust. § 10d zákona o obcích. Žalobce – Statutární město Chomutov - vydal vyhlášku, kterou provoz her na svém území vymezil. Ministerstvo financí mělo zjistit kolizi vydaného povolení podle § 50 odst. 3 loterijního zákona zúčastněné osobě s obsahem této obecně závazné vyhlášky a bylo povinno zahájit řízení o přezkumu tohoto povolení podle ust. § 43 odst. 1 loterijního zákona. Ministerstvo financí mělo při svém rozhodování podle § 50 odst. 3 loterijního zákona k této regulaci obecně závaznou vyhláškou žalobce přihlížet. Žalobce tedy byl účastníkem řízení o povolení podle § 50 odst. 3 loterijního zákona zúčastněné osobě, neboť je tzv. další dotčenou osobou, která mohla být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Ze skutečnosti, že obec není žadatelem ve smyslu § 50 odst. 3 loterijního zákona, nelze dovodit, že není ve svých právech dotčena za situace, kdy obecně závaznou vyhláškou dává najevo, že v určitých lokalitách svého území odmítá trpět provoz, byť jen jednoho z možných druhů zařízení naplňujících definici loterií a podobných her, přičemž je obecně známo, že provozování těchto her často vede k narušení veřejného pořádku, jehož dodržování má obec zajišťovat. Aby této povinnosti mohla dostát, musí mít právo vyjádřit své stanovisko v povolovacím řízení ve smyslu § 50 odst. 3 loterijního zákona, které je v kompetenci Ministerstva financí. Aby bylo možné dostát shora zmíněným principům dobré správy, je nutno umožnit obci, která reguluje umístění výherních hracích přístrojů na svém území obecně závaznou vyhláškou, realizovat své právo vyjádřit se k záměru provozovatelů těchto přístrojů.

Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že je třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost postupem podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a vyslovit, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 téhož zákona. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil a

v dalším řízení vázán. Na žalovaném v dalším řízení bude, aby se znovu zabýval rozkladem žalobce a v intencích právního názoru soudu jej znovu posoudil a rozhodl o něm.

Pro úplnost soud uvádí, že obdobně již judikoval ve věci sp. zn. 11 Af 29/2010.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soudu mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, náklady za právní zastoupení 3x hlavní úkon po 2 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod pět vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tj. 6300,- Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 téže vyhlášky), tj. 900,- Kč, náhradu za promeškaný čas – jednání u soudu dne 16.5.2012 dle § 14 téže vyhlášky za cestu z Mohelnice do Prahy v délce 2 hod. 45 min. tam a zpět, tedy 5 hod. 30 minut, tj. 11 půl hodin po 100 Kč, tj. 11 x 100, celkem 1 100 Kč, dále cestovní výdaje v souvislosti s jednáním u soudu dne 16.5.2012 na cestě osobním automobilem značka Volvo V40 z Mohelnice do Prahy a zpět, tj. 2x 220 km, celkem tedy 440 km. Cena benzínu Natural 95 34,90 Kč, náhrada za 1 km jízdy 70 Kč, průměrná spotřeba 8,1l/100 km, celkem tedy za cestovní výdaje 2 860 Kč. Dále je zástupce žalobce plátce DPH, která v projednávané věci činí z nákladů za právní zastoupení částku 2.232,-Kč, tedy celkem za náklady řízení 15 392,- Kč.

Výrok o nákladech řízení osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením a § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť nebylo zjištěno, že by osobě zúčastněné na řízení vznikly náklady v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil a soud zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. května 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.